

► 2 Abril, 2015

L'EXPOSICIÓ QUE la seva ciutat natal no ha estat capaç de dedicar-li –més per falta de convicció que per manca de mitjans: gairebé tota la seva es troba en un radi d'uns pocs quilòmetres a la rodona de qualsevol dels museus o espais expositius de Barcelona–, acaba d'obrir les seves portes al Museu d'Art de Tianjin, una ciutat portuària de 17 milions

Boisson i Judit Subirachs-Burgaya, consta d'un suggerent conjunt de 125 obres, fonamentalment escultures, és clar, però també olis, dibuixos i gravats, que donen una idea prou completa del talent, la trajectòria i la personalitat irreductible del nostre escultor. Què vull dir amb això d'irreductible? Que l'obra de Subirachs és portadora d'un imaginari del tot

irregular: d'acord, però quina no ho és? No ho són Picasso, Miró, Dalí o Tàpies, sense anar més lluny? No ho són Gargallo, Moore, Serra o Chillida? Sigui com sigui, del que es tracta és de valorar un artista pels cims que ha assolit, no per la seva regularitat, i val a dir que els guanys de Subirachs sobrepassen amb escreix els seus possibles desencerts, d'altra banda sempre discutibles. És indubtable que, lluny d'acomodar-se en alguna de les seves etapes de més èxit –l'abstracta, per exemple–, va optar per reinventar-se i no cessar d'enriquir el seu món amb nous conceptes, gèneres, síntesis i reptes.

Ara bé, a casa nostra es produeix una paradoxa flagrant: sent com és l'escultor amb més obra pública a Barcelona, d'ençà que l'any 1986 va acceptar l'encàrrec de fer les escultures de la façana de la Passió del temple de la Sagrada Família es va produir una reacció de menyspreu o indiferència per part de la *intelligentsia* més progressista del país que pràcticament va durar fins al final de la seva vida. D'aquí a ben pocs dies, però, el 7 d'abril per ser exactes, farà un any de la seva mort, i curiosament van ser

molts els ciutadans que llavors es van apropar a l'ai las desaparegut Espai Regomir, on s'hi mostrava una selecta representació de la seva obra. Així doncs, esperem que a Barcelona algun dia puguem veure'n una bona retrospectiva –al MNAC, al MACBA, a La Pedrera, a Caixaforum?–, o si més no que obri les portes l'Espai Subirachs que l'atziaga història d'una caixa penedesenca va avortar.

De moment, i durant tot l'any en curs, seran els xinesos els qui tindran ocasió de familiaritzar-se amb l'obra del nostre escultor: després de Tianjin, l'exposició es desplaçarà cap als museus de Guizhou i de Hubei, acompanyada d'un senyor catàleg així com d'un llibre de Karen Cai, publicat amb motiu de l'exposició. Només un darrer comentari: el dia de la inauguració a Tianjin ens van ser presentats una vintena de col·leccionistes asiàtics de Subirachs que parlaven d'ell com un dels grans escultors del segle passat. Curiosos? No, més aviat simptomàtic d'una molt concreta miopia casolana. De moment, a Tianjin cada dia el descobreixen més de dos milers de persones è la nave...

BULEVAR

ÀLEX
SUSANNA

Subirachs a la Xina

d'habitants amb uns excel·lents equipaments culturals: ho dic perquè no ens confonguem de proporcions ni de perspectiva.

El fet és que el principal museu d'aquesta ciutat ha decidit apostar per l'obra de Subirachs mitjançant l'exposició retrospectiva internacional més completa que se li hagi dedicat mai: aviat és dit. Comissariada per Cyril

singular, polimòrfic, humanístic i transcendent, que el situa entre els millors escultors de la segona meitat del segle XX. Una obra de Subirachs la reconeixeu de seguida: té un segell inconfusible –formal i conceptual– i no comparable al de cap altre escultor, cosa que només està a l'abast de molt pocs. Els més grans.

Algú objectarà que la seva és una obra